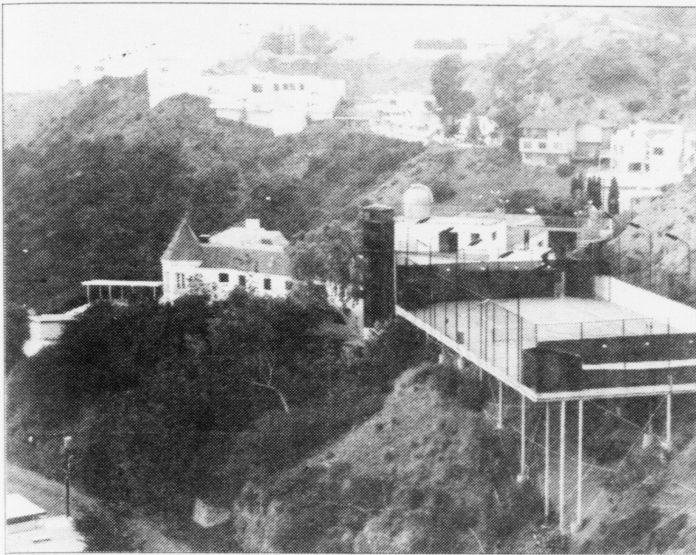

Framhald av síðu 12

oia. Hann hevði fingið arbeiði her aftur, men ferðahugurin kyknaði skjótt aftur.

-Tá eg fór avstað, hevði eg ikki nógvar pengar. Eg roknaði ongantíð við at vera burturi longur enn ein mánað ella so. Eg hevði fyrri ferðaseðilin heimaftur og eitt sindur av pengum uppi á mær, men væl bar til. Eisini sjálvt um ferðin tók eitt ár og eg kom jørðina runt, sigur Jan, sum nú er farin avstað aftur. Í fyrsta lagi til Sveits, men hugur hansara stendur til Australia. Har heldur hann, at best er at vera...

Tað er bara at fara

-Eg kann ikki annað enn mæla øðrum at royna tað sama eg havi roynt. Einkí

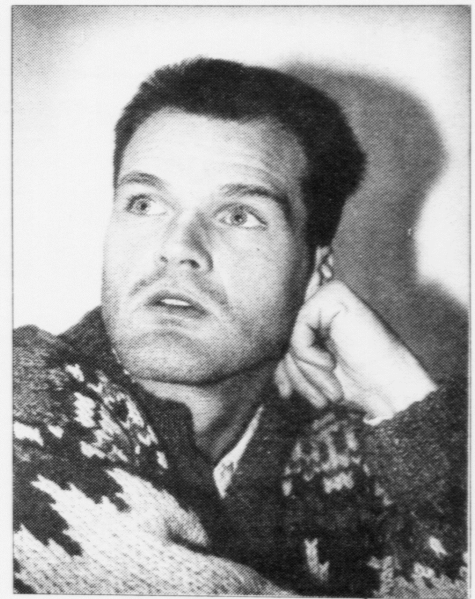
er at vera bangin fyrri. Tað er at hava fyrri ferðaseðilin heimaftur og nøkur oyru á bókini, so ber alt til. Eingin nýttist at óttast fyrri at vera einsamallur í stóru verð. Eg haldi, at føroyingar eru heldur enn ikki heimføðisligir. Tí er eingi grund fyrri. Eg havi í hvussu er ikki møtt einum einasta menniskja, sum hevur vilja mær nakað ilt. Skal ein ferðast á hendan hátt, skal tað gerast tá ein er ungur. Einkí er at biðja eftir. Tað er bara at fara...

Orð: Tórfinn

Í Sveits er vakurt, men har er eisini dýrt at liva. Eitt satt peningasamfelag

Tað er einki at halda seg aftur, hevur ein hug at fara út at ferðast í víðu verð, heldur Jan Dam úr Havn. Mynd: Kalmar

Í Hollywood var eingin kreppa at síggja. Glæstriborgirnar vóru bygdar upp eftir fjallastíðunum, og var ov bratt til ein tennisvøll, varð hann bygdur á súlum

Fátæksligt, men tað forðaði ikki fyrri at fólk vóru blíð og fyrikomandi

Ivaleytt hevði tað verið spennandi at roynt eydnuna í Las Vegas, men til tess skuldu pengar til

